

Mandag den 30. april 1945 .

Proklamasjon fra den norske Hjemmefronts
Ledelse
oppläst i London Radio 14/4-45

De allierte soldater kjemper sig inn i Tyskland for å bryte den siste motstand. Vi følger dem i spenning og forventning. Deres kamp er vår kamp, deres seire er våre seire.

Norske sjøfolk, flyvere og soldater er med i sluttslaget, hver på sin post. Også norske hjemmestyrker er gått til angrep for å hindre fienden i å føre tropper fra vårt land til de avgjørende fronter.

Tysklands sammenbrudd er nær, men tiden omkring dette sammenbrudd vil stille større krav til vor offervilje, vor disiplin og vort samhold enn noensinde før. Den innsats vi yder vil avgjøre vårt lands lykke for generasjoner fremover.

Fienden har planer om å legge vårt produksjonsliv øde. Om så skjer, vil våre hjemmestyrker møte han med våbnet makt. Andre nordmenn må følge de direktiver som i en slik situasjon vil komme fra den norske regjering, forsvarrets overkommando og Hjemmefrontens ledelse.

Samtidig prøver fienden å undergrave vår tillid til fremtiden og skape splid og mistenksomhet nordmenn imellem. Dette skal ikke lykkes.

Takket være de slektledd som har levd og virket før oss, har vårt folk i mer end 100 år vært på stadig marsj fremover, mot større social rettferd, mot en sterkere utjevning klassene imellem, mot en høyere levestandard. Vårt folkestyre, vår retts-sikkerhet, vår rett til å tenke, tale og skrive fritt, vår respekt for den enkeltes menneskeverd bygger ikke bare på grunnlov og lov, disse verdier er også trygt forankret i hver nordmanns sinn. Derfor er vår kamp mot de nasistiske undertrykkere blitt hele folkets kamp, og derfor har alle fiendens forsøk på å slå sprekker i vår front ved å sette samfundsklasse mot samfundsklasse, hjemmefront mot utefront, slått feil.

Derfor er også hjemmefronten blitt en folkeorganisasjon, hvor menn og kvinner fra alle samfundslag kjemper side om side. Utenfor står bare de som er gått i nasismens tjeneste og de som av svakhet eller av frykt undrar sine krefter fra kampen. Innen hjemmefronten spør ingen etter politisk parti eller religiøs opfatning, bare en vilje og evne til strid for Norges frihet.

Hjemmefrontens ledelse representerer hele den kjæpende hjemmefront i intiat samarbeid med våre konstitusjonelle myndigheter utenfor landets grenser. Den er sammensatt av aktive hjemmefrontfolk. Veien til Hjemmefrontens ledelse går gjennom aktiv og disiplinær innsats indenfor kampeorganisasjonene. Den har ligget åpen for menn av alle partier og alle samfundslag er representert. Hjemmefrontens ledelse ser på sin oppgave som løst når krig er over og vi igjen har lovlig styre i landet. Men den and som har præget kampen, må leve videre. Vilje til saklighet og respekt for alle som gjør en innsats i Norges tjeneste har skapt et aktivt samhold over parti-grensene. Dette må vi berge over i frødstiden med den frie meningsbrytning mellom partiene. For den krise vårt folk gjennomlever er ikke overvunnet fordi om fienden er ute av landet. Det valdige gjenreisingsarbeid som forstår vil krøve at vi setter alle krefter inn i full gjensidig tillid.

Hjemmefrontens mål er et fritt Norge, rensset for nasisme. Straks krigen er over må vi derfor:

1. Gjenopprette fullt folkestyre etter Grunnloven og så snart det er teknisk mulig holde valg til Storting og kommunestyre.
2. Gjenreise vårt retssamfund, oppheve alle fiendens lover og forordninger og prøve dommer og administrative avgjørelser på fritt grunnlag.
3. Løslate alle politiske fanger, sørge for at de som er blitt deportert til utlandet blir sendt hjem raskt og trygt, og gi dem som er rammet særlig hardt av fiendens overgrep oppreisning og erstatning.
4. Få krigsforbrytere og landssvikere hurtig og retferdig dømt i samsvar med gjeldende lover.
5. Slå hardt ned på dem som har beriket seg ved samarbeid med fienden.
6. Skaffe til veie de størst mulige mengder av livsviktige varer og fordele dem på en retferdig måte.
7. Sørge for at alle får nyttig arbeid ved en aktiv beskjeftigelses politikk og kontroll med arbeidslivet.
8. Gjennomføre et retferdig forhold mellom priser og lønninger.

Ø/ I framtiden må vi føre en målbevisst og vidsynt politikk med sikte på:

1. å trygge Norges frihet og selvstendighet.
2. å skape et samfund med sosial sikkerhet og arbeid for alle og høyne levestandarden ved å gjenoppbygge landet og øke dets produksjonskraft.
3. å la alle evner komme til sin rett ved å gi ungdommen rikere mulighet for opplæring og studier uansett økonomiske kår.
4. å fremme solidariteten mellom de forskjellige samfunnsgrupper og styrke nasjonal samkjensle.
5. å medvirke aktivt til å trygge en varig og retferdig fred og å oppfylle de forpliktelser som en internasjonal sikkerhetsorganisasjon vil måtte kreve.

Alle nordmenn ute og hjemme kjemper for framtidens frie Norge

Alle nordmenn ute og hjemme kjemper for framtidens frie Norge

Og har vi ikke det landet ennå,
så skal vi vinne det, jeg og du.

Tyskland nærmer seg idag den fullstendige okkupasjon av de allierte, og det kunne derfor være ganske interessant å se hvorledes tyskerne reagerer overfor okkupasjonsmakten. Et illustrerende eksempel i så måte har vi hentet fra Völkischer Beobachter for 31/3 1945.

Forrederens lodd:

Borgermesteren i Aachen, innsatt av fienden, hekrettet av tyske frihetskjempere.-

Berlin 30.mars.

Som det offisielle engelske telegrambyrå Reuter meddeler, ble den av de allierte militærmyndigheter innsatte borgermester i Aachen, Frantz Oppenhöf, natt til onsdag drept av tyske frihetskjempere.- I tillegg hertil meddeles at en domstol til varetagelse av den tyske ære straks etter hans tiltredelse til embedet i den forhatte fiendes vold, dømte de troløse forreder til døden. Dommen ble fullbyrdet ved skyting natt til onsdag.

Der gies ingen skjendigere politisk forbrydelse end å forlate sitt fædreland i nødens stund og stille sig til disposisjon for den indtrængende fiende. Den som gjør dette, har forspilt sit liv, dobbelt, nei ti ganger forspilt det. Enhver anstændig tysker nottar derfor med særlig tilfredsstillelse etterretningen om den stedfundne henrettelse av forræderen Oppenhof. Dette foraktelige kreatur som var istand til å tjene en fiende som vil frata det tyske folk den mest elementære livsrett har nottat sin fortjente forræderlodd; selv om han trødde i det besatte Aachen å være sikker for den hevrende hånd hos folkebevisste menn. Det tyske folk kjenner bare fanatisk hat overfor sine forbannede fiender. Men den som hjelper denne fiende, blir selv en fiende av det tyske folk, ja han er som forræder meget værre og derfor endnu hjerteligere hatet end fienden selv. Den som derfor brændemerker sig selv som forræder, blir for alle tider utstøtt av folkets fællesskap og utslettet. Med han gies der kun en nådeløs avregning. Hvorledes kunde det også være anderledes? Ved frontene, tillands, til vanns og i luften, faller daglig mange av de beste og anstændigste, og hjemme blir selv kvinner og barn revet vekk av fiendens tøilesløse bombe-terror. Og slike kreaturer som Franz Oppenhof skulde få leve videre? Nei, og atter nei. Hele det tyske folk som kjemper ved fronten og arbeider utrettelig hjemme, venter på at dommen blir ekssekveret over de æreløse forrædere, og de vil bli funnet, hvor enn de kryper i skjul.

Å dømme efter ovenstående artikkel, skulde der altså være håp om at tyskerne nu efterhvert vilde begynne å forstå vår innstilling overfor dem, og spesielt overfor deres lakeier, quislingene.

Selv den mest forstokkede tysker nå idag indse at den militære situasjon er håpløs. I denne forbindelse siterer vi Adolf Hitlers "Mein Kampf", München 1939, side 763 & 764:

"Såfremt man tænker sig at verdenskrigens blodige slag ikke hadde funnet sted ved Somme, i Flandern, i Artois, foran Warschau, Ivangorod, Kowno eller et eller andet sted, men i Tyskland, ved Ruhr og Main, ved Elben, foran Hannover, Leipzig, München o.s.v., så kan man vel være enig i at der hadde været en mulighed for å slå Tyskland fullstændig sønder og sammen. Det er et stort spørsmål om vor unge, federative Stat i 4½ år vilde ha kunnet utholde den samme belastningsprøve som Frankrike, som i flere århundrer har været sterkt centralisert og som bare har hatt øynene henvendt på det onstridte midtpunkt: Paris. At denne, den største kamp mellem folkene, fandt sted utenfor vårt fædrelands grænser, var ikke bare vår eneste stænde gamle hærs udødelige fortjeneste, men også den største lykke for den tyske frentid. Såfremt dette ikke hadde været tilfælde, er det min klippefaste overbevisning, en overbevisning som mangen en gang har virket nesten beklemmende på mig, at det tyske rike idag ikke hadde eksisteret, men at der nu bare hadde været "tyske stater".

=====

R y k t e n e

svirrer. Blir det invasjon? Eller, vil tyskerne kapitulere? Skal vi evakuere mens det endnu er tid - eller skal vi holde oss iro? Luften er ladet med spenning, og ryktene svirrer.

Dette er i og for sig forklarlig nok. Men ryktene er farlige, ytterst farlige, fordi de undergraver vår dømmekraft og vår evne til å gjøre vår innsats når situasjonen kræver det.

La oss forsøke, så nøkternt og klart som mulig, å se stillingen slik som den er.

Vi står umiddelbart foran det tyske sammenbrudd. Dette vet tyskerne like godt som vi. Det kan hende de bruker fornuften og kapitulere. Det kan også hende at de følger en desperat ordre om å kjempe videre. I alle tilfælder er vår stilling klar.

Vi håper allesammen på en tysk kapitulasjon. Vi kan også, hvor for oss, arbeide for den. Det gjør vi ved å unngå enhver form for provokasjon overfor tyskerne, ved fortsatt å optræ koldt og korrekt. Særlig gjelder det nu mere end noensinde å vise tyskerne en enig og saml let front. Alle paroler nå følges til punkt og prikke. I disse avgjørende dagene må kampen hjemme føres videre med større kraft enn noensinde, efter de linjer som er trukket opp.

Hvis tyskerne ikke kapitulere og det kommer til vænet kamp vil vi - hver på vår post - sette alt ind. Men ingen aksjon uten uttrykkelig ordre. En enkelt uoverlagt handling kan kullkaste alle planer og bringe de største ulykker.

Hør ikke på rykter, hverken om invasjon eller om kapitulasjon. Gjør ditt til at ~~noe som tidligere har vært en uttrykkelig~~

=====